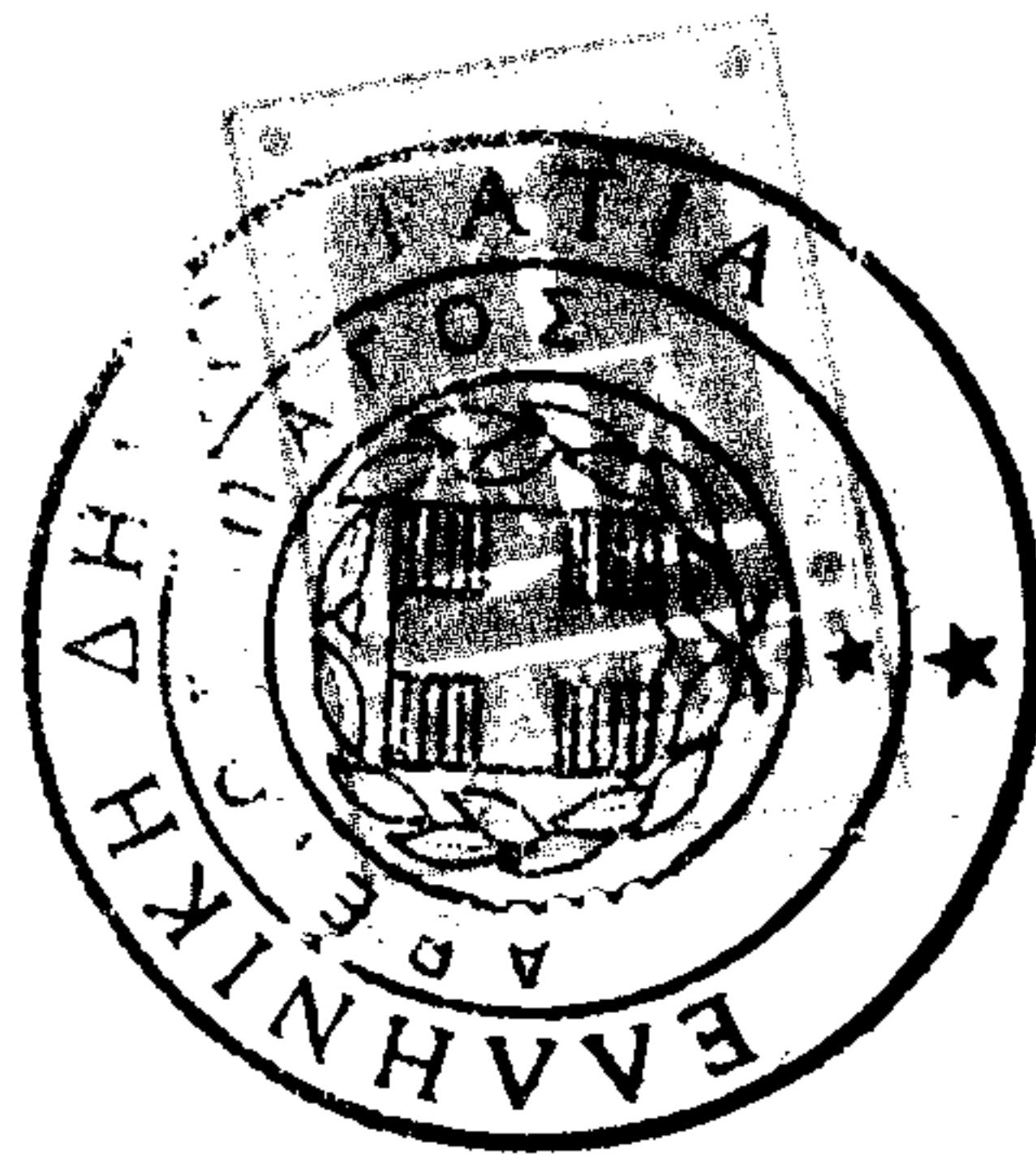

π.π.

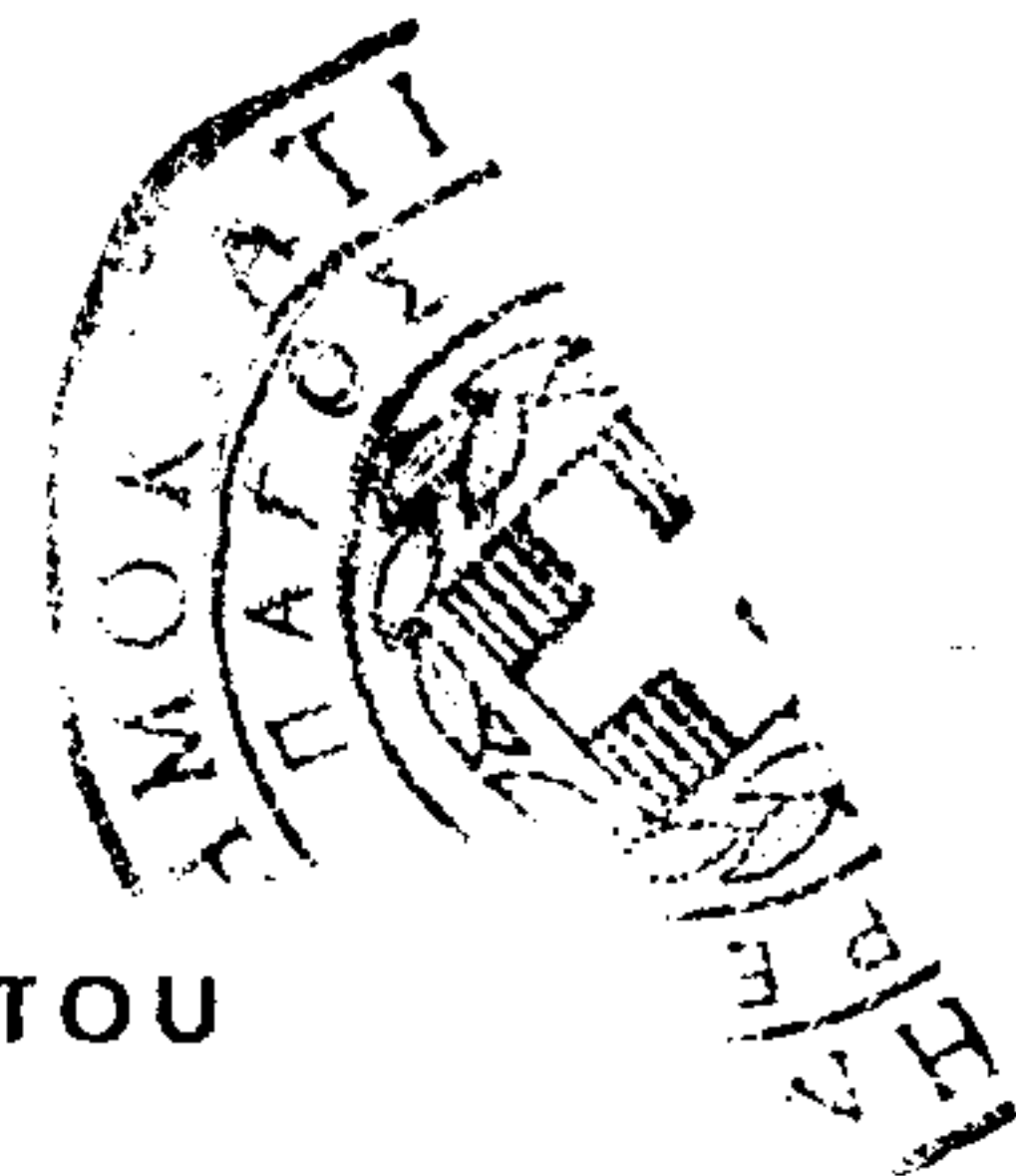

Αριθμός 1595/2013
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Α1΄ Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βασίλειο Λυκούδη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ιωάννη Σίδηρη, Νικόλαο Λεοντή, Γεώργιο Γεωργέλλη και Δημήτριο Κράνη, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 4 Μαρτίου 2013, με την παρουσία και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Ευθυμίου Περσίδη του Κοσμά, κατοίκου Ζωγράφου Αττικής, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Βασίλειο Γιαννόπουλο.

Του αναιρεσιβλήτου: Παναγιώτη Δρακόπουλου του Μηνά, κατοίκου Αθηνών, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξουσία δικηγόρο του Δροσιά Μπάκου.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 13 Απριλίου 2006 αγωγή της ήδη αναιρεσιβλήτου που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 5476/2008 οριστική του ιδίου δικαστηρίου και 164/2011 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσείων με την από 6 Ιουνίου 2011 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεώργιος Γεωργέλλης, ανέγνωσε την από 2 Ιουλίου 2012 έκθεση του κωλυομένου να συμμετέχει στη σύνθεση Αρεοπαγίτη Βασιλείου Φούκα, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθούν οι λόγοι αναίρεσεως.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, η πληρεξουσία του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου του στη δικαστική δαπάνη του.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τα άρθρα 57 και 59 του ΑΚ συνάγονται τα εξής: Οποιος παράνομα προσβάλλεται στην προσωπικότητά του, νοούμενη ως το προστατευόμενο από το σύνταγμα (αρθρ. 2 παρ.1) σύνολο των αξιών, που απαρτίζουν την ουσία του ανθρώπου, έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον. Σε περίπτωση δε που η

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
Ο Εισηγητής

αριθμ. απόφ. 1595/2013 σελ. 3

παράνομη προσβολή της προσωπικότητας υπήρξε και υπαίτια, το δικαστήριο μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον προσβολέα, κατά τα άρθρα 914 και 932 ΑΚ, να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη, που τυχόν έχει επέλθει, ιδίως με πληρωμή χρηματικού ποσού.

Προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη τρίτου με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση που υπάρχει σε μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής. Η προσβολή είναι παράνομη όταν η επέμβαση στην προσωπικότητα του άλλου δεν είναι επιτρεπτή από το δίκαιο ή γίνεται σε ενάσκηση δικαιώματος, το οποίο όμως είναι από άποψη έννομης τάξης μικρότερης σπουδαιότητας, είτε ασκείται καταχρηστικά.

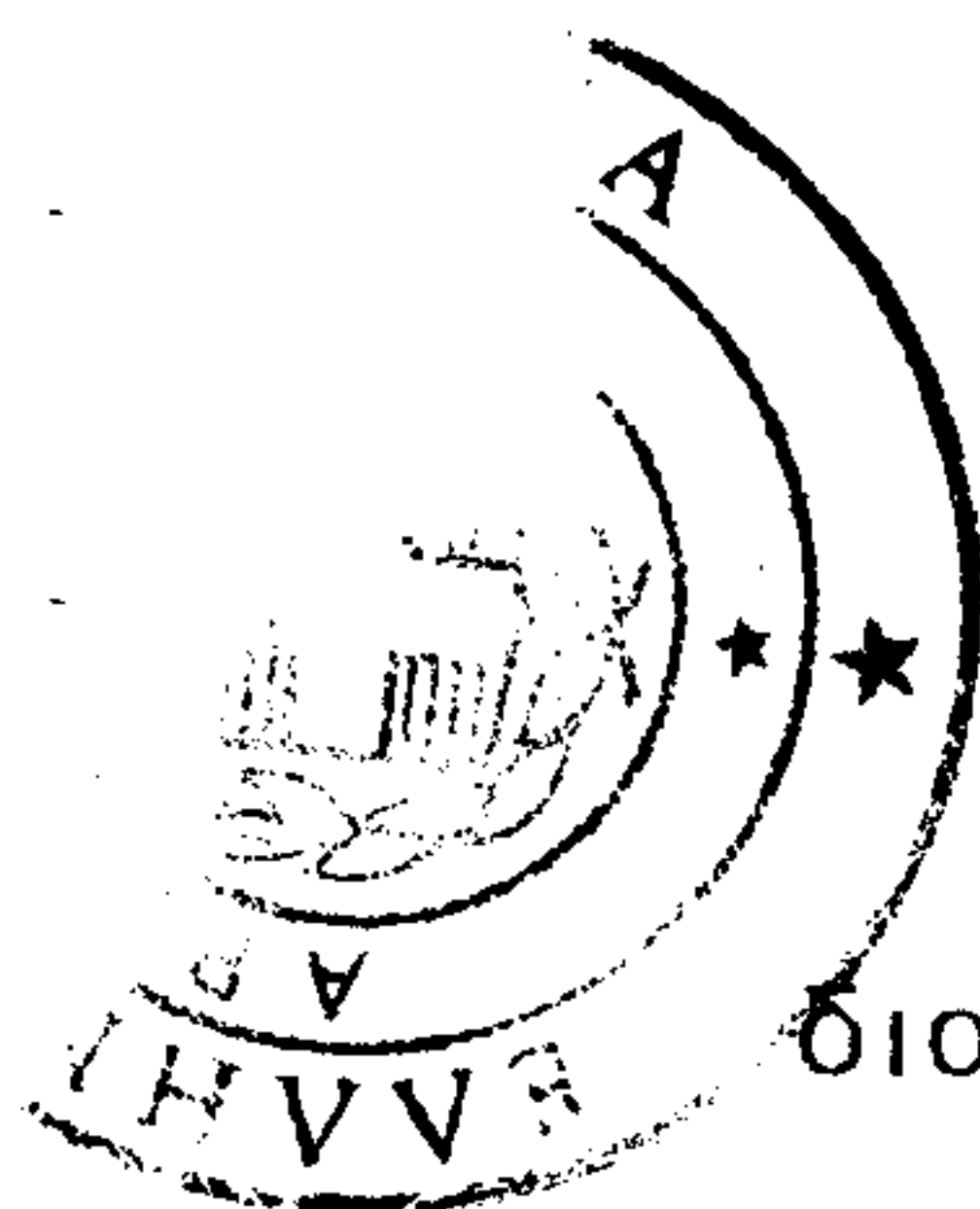
Ενόψει της σύγκρουσης των προστατευόμενων αγαθών προς τα προστατευόμενα αγαθά της προσωπικότητας των άλλων ή προς το συμφέρον της ολότητας, θα πρέπει να αξιολογούνται και να σταθμίζονται στη συγκεκριμένη περίπτωση τα συγκρινόμενα έννομα αγαθά και συμφέροντα για την διακρίβωση της ύπαρξης προσβολής του δικαιώματος επί της προσωπικότητας και ο παράνομος χαρακτήρας της. Τα έννομα αγαθά που περιλαμβάνονται στο δικαίωμα της προσωπικότητας (η τιμή, η ιδιωτική ζωή, η εικόνα, η σφαίρα του απορρήτου κ. ά.) δεν αποτελούν αυτοτελή δικαιώματα αλλά επιμέρους εκδηλώσεις, εκφάνσεις ή πλευρές του ενιαίου δικαιώματος επί της ίδιας προσωπικότητας, έτσι ώστε η

προσβολή οποιασδήποτε εκφάνσεως της προσωπικότητας να σημαίνει και προσβολή της συνολικής έννοιας προσωπικότητα. Η εικόνα του ανθρώπου ανήκει όχι στο κοινό αλλά μόνο σε εκείνον που παριστάνει, και γι' αυτό η από άλλον αποτύπωση, με φωτογράφιση ή άλλον τρόπο, ή η προβολή αυτής δημοσίως, χωρίς τη συναίνεση του εικονιζόμενου, αποτελεί, καθαυτή, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή του δικαιώματος επί της ίδιας εικόνας, και δεν απαιτείται να προσβάλλεται συγχρόνως και άλλο αγαθό της προσωπικότητάς του, όπως το απόρρητο της ιδιωτικής του ζωής, ή η υπόληψη του. Αν συμβεί και το εικονιζόμενο πρόσωπο εμφανίζεται κάτω υπό συνθήκες που παραβιάζουν το απόρρητο της ιδιωτικής του ζωής, με την αποκάλυψη στοιχείων της, όπως η κατάσταση της υγείας του, ή που μειώνουν την υπόληψη του, όπως όταν συνοδεύεται με δυσμενείς κρίσεις εκτιμήσεις ή συμπεράσματα που είναι αληθή μεν αλλά ελλιπή, και έχουν σχέση με την προσωπική κατάσταση του εικονιζόμενου, δημιουργούν δε εσφαλμένες εντυπώσεις και αρνητικό κλίμα σε βάρος του, τότε προσβάλλονται περισσότερες εκφάνσεις της προσωπικότητας του (εικόνα, απόρρητο ιδιωτικού βίου, υπόληψη), και η προσβολή είναι σημαντικότερη.

Περαιτέρω η παράνομη προσβολή της προσωπικότητας μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως εξύβριση, απλή δυσφήμιση ή συκοφαντική δυσφήμιση που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 361, 362 Και 363 του Π.Κ. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

διατάξεις των άρθρων 362 και 363 Π.Κ., όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλο γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του, διαπράττει το έγκλημα της δυσφήμισης, και αν το γεγονός αυτό είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε ότι τούτο είναι ψευδές τότε διαπράττει το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Έτσι, για τη στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υπόστασης αμφοτέρων των άνω εγκλημάτων απαιτείται ισχυρισμός ή διάδοση (κατά την έννοια που καθορίζεται και στη διάταξη του αρθ. 920 του Α.Κ.) από τον υπαίτιο, με οποιονδήποτε τρόπο, ενώπιον τρίτου, για κάποιον άλλο γεγονός που θα μπορούσε να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του.

Ως ισχυρισμός θεωρείται η ανακοίνωση προερχόμενη ή εξ ίδιας πεποιθήσεως ή γνώμης ή εκ μετάδοσης από τρίτο πρόσωπο. Αντίθετα διάδοση υφίσταται, όταν λαμβάνει χώρα μετάδοση της από άλλον γενομένης ανακοίνωσης. Ο ισχυρισμός ή η διάδοση επιβάλλεται να γίνεται ενώπιον τρίτου. Αυτό το οποίο αξιολογείται είναι το γεγονός, δηλαδή οποιοδήποτε συμβάν του εξωτερικού κόσμου, αναγόμενο στο παρόν ή παρελθόν, υποπίπτον στις αισθήσεις και δυνάμενο να αποδειχθεί, αντίκειται δε προς την ηθική και ευπρέπεια. Αντικείμενο προσβολής είναι η τιμή και η υπόληψη του φυσικού προσώπου ως στοιχεία της προσωπικότητας του. Ο νόμος θεωρεί ως προστατευόμενο αγαθό την τιμή ή την υπόληψη του πρόσωπου, το οποίο είναι μέλος μιας οργανωμένης κοινωνίας και κινείται στα πλαίσια της

συναλλακτικής ευθύτητας. Η τιμή του προσώπου θεμελιώνεται επί της ηθικής αξίας, η οποία πηγή έχει την ατομικότητα και εκδηλώνεται με πράξεις ή παραλείψεις. Δεν αποκλείεται στην έννοια του γεγονότος να υπαχθούν και η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσης ακόμη δε και χαρακτηρισμός οσάκις όμως αμέσως ή εμμέσως υποκρύπτονται συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία ως πραγματικά γεγονότα, τα οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή μόνον όταν συνδέονται και σχετίζονται με το γεγονός κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ουσιαστικώς να προσδιορίζουν την ποσοτική και ποιοτική τους βαρύτητα, άλλως μπορεί να αποτελούν εξύβριση κατά την ΠΚ 361. Εξάλλου, για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της δυσφήμισης απαιτείται γνώση ότι το ισχυριζόμενο ή διαδιδόμενο ενώπιον τρίτου γεγονός είναι κατάλληλο να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη άλλου και θέληση του δράστη να ισχυρισθεί ενώπιον τρίτου ή να διαδώσει το βλαπτικό γεγονός, ενώ για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημείας, απαιτείται επιπλέον και γνώση του δράστη ότι το γεγονός είναι ψευδές.

Εξετέρου ο εκ του άρθρου 559 αρ.19 του ΚΠολΔ, λόγος αναιρέσεως, για έλλειψη νόμιμης βάσεως της αποφάσεως, ιδρύεται όταν δεν προκύπτουν σαφώς από το αιτιολογικό της τα περιστατικά που είναι αναγκαία για την κρίση του δικαστηρίου, στη συγκεκριμένη περίπτωση, περι

ΕΙΣΗΓΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

αριθμ. απόφ. 1595/2013 σελ. 7

συνδρομής των νομίμων όρων και προϋποθέσεων της διατάξεως που εφαρμόσθηκε ή περί της μη συνδρομής τούτων, που αποκλείει την εφαρμογή της, καθώς και όταν η απόφαση έχει ανεπαρκείς ή αντιφατικές αιτιολογίες ως προς το νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης (Ολομ.ΑΠ 30/1997, Ολομ.ΑΠ 28/1997). Αντίθετα, δεν υπάρχει έλλειψη νόμιμης βάσεως, όταν πρόκειται για ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και μάλιστα στην ανάλυση, στάθμιση και αξιολόγηση του εξαγόμενου από αυτές πορίσματος, γιατί στην κρίση αυτή το δικαστήριο προβαίνει ανελέγκτως, κατ'άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ, εκτός αν δεν είναι σαφές το αποδεικτικό πόρισμα και για το λόγο αυτό καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, με την προσβαλλομένη απόφαση του, όπως από αυτή προκύπτει, μετά από συνεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων που αναφέρει, δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη κρίση του, ως αποδειχθέντα, τα ακόλουθα περιστατικά: «Ο ενάγων είναι ιδιοκτήτης σχολής καράτε στην Αθήνα με την ονομασία «BUDOKAN» και υπήρξε ένας εκ των ιδρυτών της αθλητικής ομοσπονδίας παραδοσιακού καράτε (ΠΟΠΚ), η οποία αναγνωρίστηκε με την υπ' αριθμ. 386/1995 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκε τριτανακοπή, η οποία απορρίφθηκε αμετάκλητα δυνάμει της υπ' αριθμ. 110/2003 απόφασης του

Αρείου Πάγου. Πρόεδρος της παραπάνω ομοσπονδίας από το 1995 ως το 2001 ήταν ο ενάγων, γραμματέας δε αυτής ο εναγόμενος, ενώ από το 2002 ως το 2004 Πρόεδρος της ανέλαβε ο εναγόμενος. Πέραν του χρόνου αυτού και για αρκετό χρονικό διάστημα αυτή (ομοσπονδία) εστερείτο διοίκησης. Με την υπ' αριθμ. 3121/21-5-2007 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εκουσίας δικαιοδοσίας), όμως διορίστηκε προσωρινή διοίκηση αυτής με πρόεδρο τον εναγόμενο ενώ τωρινός πρόεδρος του ΔΣ είναι ο εναγόμενος (βλ. σχετ. υπ' αριθμ. 10/20-9-2008 πρακτικό συνεδρίας του ΔΣ της ΠΟΠΚ), κατόπιν αρχαιρεσιών. Η ΠΟΠΚ είναι μέλος της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Παραδοσιακού Καράτε (Internasional Traditionale Karate Federaition ΙΤΚF). Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο ενάγων είναι μοναδικός εταίρος της εταιρείας με την επωνυμία «Δ-Κ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», στην οποία, έχει χορηγηθεί, το αποκλειστικό δικαίωμα της εκτύπωσης, έκδοσης και πώλησης μίας Ελληνικής έκδοσης τριών βιβλίων του αμερικανού συγγραφέα Barry Sears, τα οποία φέρουν τίτλους «ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΖΩΝΗ», «ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΖΩΝΗ» και «η ΟΜΕΓΑ 3RX ΖΩΝΗ». Τα άνω περιστατικά δεν αμφισβητούνται, προκύπτουν δε και από τα σχετικά προσκομιζόμενα έγγραφα και τις καταθέσεις των μαρτύρων.

Εξ άλλου αποδείχτηκε ότι ο εναγόμενος είναι κάτοχος των ιστοσελίδων WWW. Karate. Gr και WWW. Cybergym.gr. Ειδικότερα σ' αυτές μεταξύ άλλων δημοσίευσε τα εξής,

ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΕΙΣΠΡΑΞΕ
ΕΙΣΠΡΑΞΕ

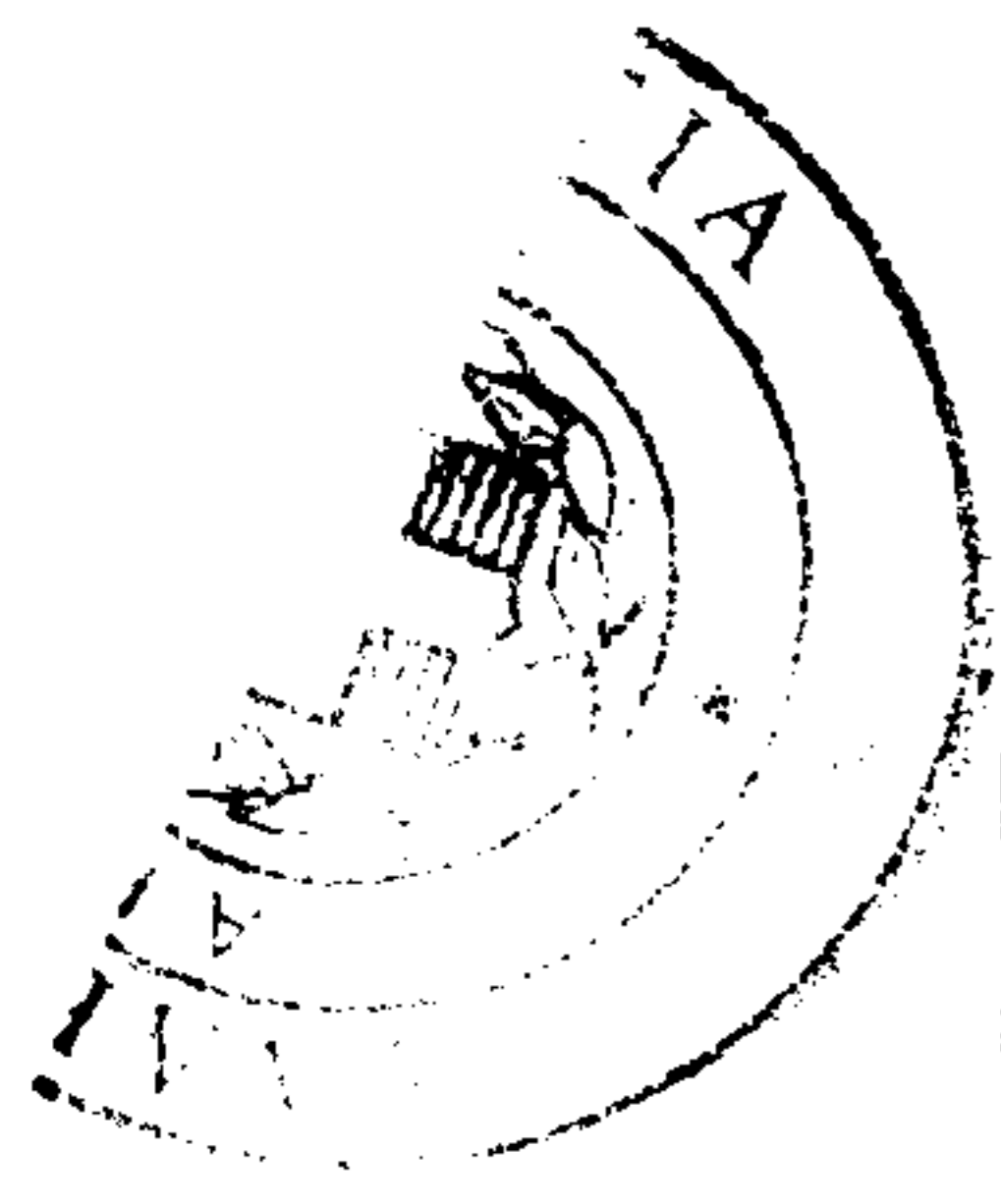
για τα οποία παραπονείται ο εκκαλών - εναγόμενος με την κρινόμενη έφεση του: α) Στις 4/10/2005 στην ιστοσελίδα του WWW. Karate. Gr σε σχετικό άρθρο του με τίτλο «Δέκα χρόνια απάτες του Παναγιώτη Δρακόπουλου» αναφέρει: Μήπως τα διπλώματα του Παναγιώτη Δρακόπουλου [.....] είναι άκυρα !!! [...] ΑΚΥΡΑ !!! ΜΑΪΜΟΥ !!! Για τα σκουπίδια !!! Προϊόντα πλαστογραφιών του Δρακόπουλου ??? Αν κάτι τέτοιο ισχύει τότε ο Παναγιώτης Δρακόπουλος [••••] αποδεικνύ[εται] ΑΠΑΤΕΩΝ[ΑΣ] ΟΛΚΗΣ διότι εξαπατ[ά] την ΙΤΚΦ, των ΠΟΠΚ, αλλά και όλους τους μαθητές το[υ], ότι από το 1995 μέχρι σήμερα [.....] οι εξετάσεις είναι άκυρες τα νταν που δόθηκαν κατ' αυτές είναι άχρηστα και τα αντίστοιχα διπλώματα για τα σκουπίδια», ότι " ο Δρακόπουλος και εξετάσεις έκαν[ε] και διπλώματα έδωσ[ε] με το όνομα της ΠΟΠΚ επάνω στην πλαστή σφραγίδα πάτησε [ε] στα διπλώματα ... εξαπατώντας όλους ανεξαρτήτως τους μαθητές» ότι τα διπλώματα «τα δικά του είναι [.....] ΑΚΥΡΑ !!!» ότι "ο Δρακόπουλος έχει σήμερα μόνο πέμπτο (και όχι έβδομο) νταν ...». Επίσης ο εναγόμενος στις 13/1/2006 δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του WWW. Karate. Gr άρθρο του με τίτλο «Ανάλυση της εκτεταμένης απάτης του Παναγιώτη Δρακόπουλου και για το ΣΔΟΕ», στο οποίο αναφέρει μεταξύ άλλων, τα εξής: «Αποδεικνύεται περίτρανα, λοιπόν ότι ο Παναγιώτης Δρακόπουλος. είναι.... Καραμπινάτη «κότα του καράτε», όπου, για όσους δεν το γνωρίζουν έτσι αυτοχαρακτηρίζονται από τις πράξεις τους

όλοι οι απατεώνες οι οποίοι επιδιώκουν με απάτες και άλλα πλάγια μέσα να αποκτούν νταν - μαϊμού με σκοπό να εξαπατούν τους μαθητές τους και κατ' επέκταση όλο τον κόσμο του καράτε!». Επίσης στις 17/6/2006 δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του WWW. Karate. Gr, άρθρο με τίτλο «Ανοιχτή επιστολή προς όλους τους Καρατέκα του Παραδοσιακού Καράτε της ΠΟΠΚ» στο οποίο, μεταξύ άλλων, αναφέρει τα εξής: «Σχετικά με τους αγώνες εσωτερικού ή εξωτερικού της ΠΟΠΚ, όπου βλέπατε χορηγό την Siemens ή άλλον, τα ποσά χορηγίας πήγαν στις τσέπες του Δρακόπουλου και όχι στο ταμείο της ΠΟΠΚ ! [...] ο Δρακόπουλος είχε τυπώσει μόνος του διπλώματα με το όνομα της ΠΟΠΚ τα υπέγραφε και «πάταγε» και μια πλαστή σφραγίδα της ΠΟΠΚ, που είχε παραχαράξει, διότι η γνήσια βρίσκεται από το 1995 στα χέρια μου ! πούλαγε και Πουλάει πλαστά και άκυρα διπλώματα».

Σχετικά μ' αυτά πρέπει να λεχθούν τα εξής: Από τα προσκομιζόμενα με επίκληση από 26/2/2002 δύο έγγραφα της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Παραδοσιακού Καράτε (Internasional Traditional Karate Federation ΙΤΚΓ)., τα οποία φέρουν την υπογραφή του Προέδρου της Hidetaka Nishijama προκύπτει ότι αφενός όλες οι προτάσεις για πιστοποίηση Dan παραδοσιακού καράτε στην Ελλάδα πρέπει να προωθούνται στη διεθνή έδρα της ΙΤΚΦ μέσω του ενάγοντος "τεχνικού υπευθύνου της ΠΟΠΚ", και αφετέρου η ΠΟΠΚ (Greek Traolitional Karate Federation) και ο ενάγων είναι οι

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

αριθμ. απόφ. 1595/2013 σελ. 11

μόνοι εξουσιοδοτημένοι και αναγνωρισμένοι να είναι τεχνικά υπεύθυνοι για όλες τις δραστηριότητες καράτε στην Ελλάδα.

Σύμφωνα περαιτέρω με το από 4/12/2007 νεότερο έγγραφο της ΙΤΚΦ, που ήδη προσκομίζεται με επίσημη μετάφραση στην Ελληνική, προκύπτει ότι ο αυτός πιο πάνω Πρόεδρος Ομοσπονδίας ΙΤΚΦ δηλώνει ότι όσον αφορά την ορθή διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσει κάποιος που ενδιαφέρεται ν' αποκτήσει πιστοποίηση dan παραδοσιακού καράτε αυτής (ΙΤΚΦ) θα απευθυνθεί, αφού περάσει τις εξετάσεις που θα δώσει σε πιστοποιημένο εξεταστή της (ΙΤΚΦ), στην ομοσπονδία, μέλος της (ΙΤΚΦ) της χώρας του, προκειμένου να υποβάλει αίτηση για το σχετικό δίπλωμα. Επομένως η διαδικασία για λήψη διπλώματος dan περιλαμβάνει, επιτυχία στις εξετάσεις από πιστοποιημένο εξεταστή, αίτηση για χορήγηση διπλώματος από την τοπική ομοσπονδία, που να είναι μέλος της ΙΤΚΦ. Εν προκειμένω η ΠΟΠΚ και που είναι η μόνη αρμόδια για την διενέργεια εξετάσεων και παροχής πιστοποίησης στην Ελλάδα, εκπροσωπούμενη μάλιστα από τον εκάστοτε πρόεδρο αυτής, ενώ δεν προέκυψε από κάποιο αποδεικτικό μέσο ότι σχετικά διπλώματα χορηγούνται μόνο ύστερα από σχετική απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, της άνω Ελληνικής Ομοσπονδίας, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται ο εκκαλών. Το αντίθετο δεν προκύπτει με κανένα τρόπο από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη απ' αυτόν επιστολή της ΠΟΠΚ προς τον εφεσίβλητο από 2/7/07. Απ' αυτά συνάγεται μόνο ότι ο τελευταίος εκλήθη από την ομοσπονδία αυτή,

ώστε να ελεχθούν τα διπλώματα που εξέδωσε αυτός υπό το όνομά της ως πρόεδρος της ως το 2001. Στο ίδιο ως άνω έγγραφο αναφέρεται ότι, για την Ελλάδα, μέλος της ΙΤΚΦ είναι η ΠΟΠΚ, της οποίας τότε πρόεδρος ήταν ο εναγόμενος. Από τα άνω έγγραφα προκύπτει ότι η ΠΟΠΚ είναι η μόνη εξουσιοδοτημένη από την Παγκόσμια Ομοσπονδία Παραδοσιακού Καράτε, για τη διαδικασία απονομής της «πιστοποίησης dan» στην Ελλάδα. Ο ενάγων, που ήταν παλαιότερα πρόεδρος της ΠΟΠΚ τουλάχιστον ως το 2001 νομίμως διενεργούσε εξετάσεις και παρείχε πιστοποίηση για την απόκτηση dan παραδοσιακού καράτε. Επομένως ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι τα διπλώματα που χορηγούσε ο ενάγων από το έτος 1995 αποτελούν προϊόν πλαστογραφίας, «με πλαστή σφραγίδα που πάτησε στα διπλώματα», την οποία ο ίδιος «παραχάραξε», «εξαπατώντας έτσι τους μαθητές του», είναι ψευδής, καθόσον, όπως προεκτέθηκε ο ενάγων το 1995 ήταν πρόεδρος της ΠΟΠΚ, ενώ δεν αποδείχθηκε από κάποιο αποδεικτικό μέσο ότι η σφραγίδα της ΠΟΠΚ που έθεσε ο ενάγων στα διπλώματα ήταν πλαστή. Επίσης ενόψει αυτών και ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι το 6^ο και 7^ο dan που κατέχει ο ενάγων είναι πλαστά δεν είναι αληθής. Περί αυτού με σαφήνεια κατέθεσε ο μάρτυρας του ενάγοντα που είναι συναθλητής του και συνιδρυτής της ΠΟΠΚ στην Ελλάδα, ο οποίος κατέθεσε ότι ο ενάγων νομίμως κατέχει το 7^ο dan. Η άνω κατάθεση του μάρτυρα του (ενάγοντα) ενισχύεται από τα δύο διπλώματα που προσκομίζει αυτός με

ΠΡΟΣΗΛΕΥΣΗ
Ο Εισαγγελέας

Επίκληση από 25/9/1997 και 21/7/2003 για την κτήση του 6^{ου} και 7^{ου} δαη, που δεν προέκυψε ότι είναι πλαστά, (και δη της ΙΤΚΦ με υπογραφή του Hidetaka και Nishiyama). Ο ισχυρισμός επομένως αυτός του εναγομένου αποδεικνύεται ψευδής. Ψευδής τέλος αποδεικνύεται και ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι ο ενάγων καταχράστηκε με οποιοδήποτε τρόπο χρήματα από τις χορηγίες της SIEMENS, γεγονός το οποίο αφήνει να εννοηθεί σαφώς ισχυριζόμενος στις άνω δημοσιεύσεις ότι «οι χορηγίες της SIEMENS προς την ΠΟΠΚ ήταν θέμα μεταξύ των κ.κ. Δρακόπουλου και Χριστοφοράκου και υπόλογοι είναι και οι δύο. Για να μη λογοδοτήσει ο κ. Δρακόπουλος για τις πράξεις του αυτές μας κατέστρεψε την ομοσπονδία», αλλά και, ευθέως ισχυρίστηκε στην προαναφερθείσα από 17/6/2006 δημοσίευση. Σαφής περί του αντιθέτου ήταν ο μάρτυρας του ενάγοντα η δε κατάθεσή του δεν αντικρούστηκε από την κατάθεση του μάρτυρα του εναγομένου, ο οποίος δήλωσε άγνοια για το γεγονός αυτό. Περαιτέρω από τα αυτά πιο πάνω αποδεικτικά μέσα προέκυψε ότι ο εναγόμενος γνώριζε την αλήθεια των ανωτέρω ισχυρισμών του, τους οποίους διέδωσε, όπως προεκτέθηκε ανωτέρω από τις ιστοσελίδες του. Προέβη δε στις άνω πράξεις με σκοπό να πλήξει την προσωπική και επαγγελματική τιμή και υπόληψη του ενάγοντα.

Στην προκειμένη δε περίπτωση δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 367 § 1 του ΠΚ και η σχετική εξ αυτού ένσταση του εναγομένου για ύπαρξη δικαιολογημένου

ενδιαφέροντος στην δημοσίευση των άνω άρθρων, που παραδεκτά υποβλήθηκε, πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμη, γιατί ως προς τους άνω αναληθείς ισχυρισμούς τελέστηκε, σύμφωνα με τα' αναπτυχθέντα ανωτέρω συκοφαντική δυσφήμιση αρθρ. 367 § 2 περ. α' ΠΚ).

Έτσι το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που έκρινε όμοια με τ' ανωτέρω, δεν έσφαλε και απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και ο δεύτερος λόγος της έφεσης, στο σύνολο του.

Από τα αυτά πιο πάνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος δημοσίευσε στις άνω ιστοσελίδες του μαζί με τα ένδικα άρθρα και τη φωτογραφία του ενάγοντα, γεγονός που δεν αμφισβητείται, συναγόμενης εξ αυτού ομολογίας (αρθρ. 261 ΚΠολΔ). Η δημοσίευση αυτή έγινε χωρίς την προηγούμενη άδεια ή συναίνεση του ίδιου (ενάγοντα) και επομένως μη νόμιμα έλαβε χώρα, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν και στη μείζονα σκέψη. Προκλήθηκε έτσι με την δημοσίευση αυτή προσβολή της προσωπικότητάς του ως ατόμου και ως επαγγελματία, ενώ είναι ανεξάρτητο το γεγονός ότι το πρόσωπό του είναι γνωστό στο κοινό με δημοσιεύσεις της φωτογραφίας του προσωπικά από τον ίδιο, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται ο εναγόμενος. Συγχρόνως η προσβολή αυτή ήταν και υπαίτια, αφού ο εναγόμενος επιδίωξε την προσβολή αυτή, συνοδευόμενη με τα ένδικα κείμενα. Έτσι αφού το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε όμοια με τ' ανωτέρω δεν έσφαλε και πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος και ο τρίτος λόγος έφεσης.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ
Ο ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Τέλος αποδείχθηκε ότι ο ενάγων από την άνω υπαίτια και παράνομη προσβολή της τιμής της υπόληψής του και της εν γένει προσωπικότητάς του ως ατόμου οικογενειάρχη και επαγγελματία από τους ανωτέρω ψευδείς ισχυρισμούς που διέδωσε ο εναγόμενος και την δημοσίευση της φωτογραφίας του, χωρίς την έγκρισή του, τους οποίους διάβασε ευρύς αριθμός ανθρώπων, δεδομένου ότι οι ιστοσελίδες αυτές έχουν μεγάλη επισκεψιμότητα από διάφορα άτομα και ιδίως αθλητές και αθλούμενους στο καράτε, αλλά έγινε γνωστή και στο άμεσο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον του ενάγοντα, υπέστη ηθική βλάβη. Η προκληθείσα σ' αυτόν (ενάγοντα) ηθική βλάβη -προσβολή της προσωπικότητάς του, επήλθε με την ποιο πάνω παράνομη και υπαίτια προβολή της φωτογραφίας του και την δημοσίευση των ένδικων άρθρων στις ιστοσελίδες του εναγομένου που έγιναν από τον τελευταίο. Οι πράξεις αυτές εμφανίζουν ενότητα και αποτελούν «ενιαίο βιοτικό συμβάν», εφόσον αφορούν τα ίδια σε βάρος του ενάγοντα περιστατικά που έχουν όμοιο περιεχόμενο. Επομένως η εξ αυτών προκύπτουσα βλάβη της προσωπικότητάς του είναι ενιαία και οφείλεται γι' αυτές ενιαία παροχή (χρηματική ικανοποίηση). Εν όψει δε του είδους και της βαρύτητας της προσβολής, της έκτασης της δημοσιότητας, του βαθμού υπαιτιότητας του εναγομένου, της οικονομικής κατάστασης των διαδίκων, της κοινωνικής θέσης αυτών, καθώς και της αρχής της αναλογικότητας, σύμφωνα και με τα εκτεθέντα στην μείζονα σκέψη, μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέτρου και του επιδιωκόμενου σκοπού,

αφού το αιτούμενο, αλλά και προβλεπόμενο ελάχιστο ποσό του άρθρου 4 παρ.10 Ν. 2328/1995, που εφαρμόζεται αναλογικά όσον αφορά τον εναγόμενο, ως κάτοχο των επίδικων ιστοσελίδων, κρίνεται εν προκειμένω υπερβολικό, το Δικαστήριο κρίνει ότι το ανάλογο ποσό για την εύλογη χρηματική ικανοποίηση του ενάγοντα, ανέρχεται στο ποσό των δέκα πέντε χιλιάδων ΕΥΡΩ. Έτσι, αφού η εκκαλουμένη απόφαση έκρινε όμοια με τ' ανωτέρω, δεν έσφαλε και ο σχετικός τέταρτος λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος ως αβάσιμος».

Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο απέρριψε την έφεση του εναγομένου και ήδη αναιρεσειόντος κατά της πρωτόδικης απόφασης με την οποία είχε γίνει δεκτή κατά ένα μέρος η αγωγή και αναγνωρίστηκε ότι αυτός οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα και ήδη αναιρεσίβλητο το ποσό των 15.000 Ευρώ ως χρηματική του ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την σε βάρος του αδικοπραξία. Έτσι όπως έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε εκ πλαγίου τις με βάση τις ανωτέρω παραδοχές του εφαρμοστέες διατάξεις των άρθρων 57, 59, 299, 330 εδ. β', 914 και 932 του ΑΚ σε συνδ. με άρθρ. 363 Π.Κ. καθόσον διέλαβε στην απόφασή του σαφείς, επαρκείς και μη αντιφατικές αιτιολογίες που καθιστούν εφικτό τον έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή των διατάξεων αυτών χωρίς να απαιτούνται προς τούτο και άλλες. Συνεπώς οι λόγοι της αναίρεσης πρώτος, δεύτερος (κατά το σχετικό του μέρος) και τρίτος από τον αριθ. 19 Κ.Πολ.Δ. με τους οποίους υποστηρίζονται τ' αντίθετα είναι αβάσιμοι. Οι

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

ίδιοι λόγοι κατά το λοιπό μέρος τους είναι απαράδεκτοι διότι οι δι' αυτών προβαλλόμενες αιτιάσεις ανάγονται στην εκτίμηση των πραγματικών γεγονότων και την αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων που δεν ελέγχονται από τον 'Αρειο Πάγο. (άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.). Περαιτέρω από την επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής προκύπτει ότι διαλαμβάνονται σ'αυτή με επαρκή πληρότητα τ' ανωτέρω δεκτά γεγονότα πραγματικά περιστατικά τα οποία θεμελιώνουν αυτή κατά το νόμο. Συνεπώς ο πρώτος λόγος της αναίρεσης από τον αριθμό 14 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. υπό την αιτίαση ότι το Εφετείο παρά το νόμο δεν απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας είναι αβάσιμος.

Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθ. 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. ιδρύεται μόνο επί παραβίασεως κανόνων ουσιαστικού δικαίου και ελλείψεων της νόμιμης βάσης της απόφασης, που σχετίζονται με την εφαρμογή τέτοιων κανόνων όχι δε και στη περίπτωση παραβίασεως εκ πλαγίου κανόνα δικονομικού δικαίου (Α.Π.996/2010, Α.Π.1583/2007, Α.Π. 1104/2006). Κατ'ακολουθίαν ο ίδιος λόγος (πρώτος) της αναίρεσης κατά το μέρος του από τον αριθ. 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. είναι απαράδεκτος διότι η αποδιδόμενη εκ πλαγίου παραβίαση λόγω έλλειψης αιτιολογιών αφορά δικονομική διάταξη (άρθρον 216 Κ.Πολ.Δ.).

Από τις διατάξεις των άρθρων 335 και 338 έως 341 Κ.Πολ.Δ., προκύπτει ότι το δικαστήριο, για να σχηματίσει τη δικανική πεποίθησή του, ως προς τη βασιμότητα ή μη των προβαλλομένων από τους διαδίκους πραγματικών γεγονότων,

τα οποία ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, υποχρεούνται να λαμβάνει υπόψη όλα τα νόμιμα αποδεικτικά μέσα, τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν νομίμως οι διάδικοι για άμεση και έμμεση απόδειξη, χωρίς να είναι ανάγκη να γίνεται ειδική μνεία και χωριστή αξιολόγηση του καθενός από αυτά, κατ' αντιδιαστολή προς τα άλλα αποδεικτικά μέσα, τα οποία φέρονται ότι λήφθηκαν υπόψη προς σχηματισμό της κρίσεώς του. Δεν αποκλείεται το δικαστήριο της ουσίας να μνημονεύει και να εξαίρει μερικά από τα αποδεικτικά μέσα, λόγω της, κατά την ελεύθερη κρίση του, μεγαλύτερης σημασίας τους, αρκεί να καθίσταται αδιστάκτως βέβαιο, από το όλο περιεχόμενο της αποφάσεως, ότι συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν νομίμως οι διάδικοι. Η παράβαση της υποχρεώσεως αυτής ιδρύει λόγο αναιρέσεως εκ του άρθρου 559 αρ. 11 περ. γ' ΚΠολΔ, υπό την αποκλειστική προϋπόθεση ότι το πραγματικό γεγονός, το οποίο επικαλείται ο διάδικος, ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, αφού μόνο ένα τέτοιο (ουσιώδες) γεγονός καθίσταται αντικείμενο αποδείξεως (Ολομ. ΑΠ 2/2008, Ολομ. ΑΠ 14/2005). Εξάλλου, επί παραπόνου για μη λήψη υπόψη αποδεικτικών μέσων που προσκομίσθηκαν με επίκληση, πρέπει, για το παραδεκτό του λόγου αυτού, να εξειδικεύονται στο αναιρετήριο τα αποδεικτικά μέσα, να προσδιορίζεται το περιεχόμενό τους και το παραδεκτό της προσαγωγής τους. Στην προκειμένη περίπτωση, αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια ότι το Εφετείο, για το

ΕΦΕΤΕΙΟΝ
Ο Εισαγγελέας

σχηματισμό της κρίσεώς του, δεν έλαβε υπόψη και δεν εκτίμησε το υπ' αρ. 2/16-6-2007 πρακτικό του Δ.Σ. του Π.Ο.Π.Κ. Όπως όμως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, το Εφετείο, για να σχηματίσει το αποδεικτικό πόρισμά του έλαβε υπόψη «όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν». Από τη βεβαίωση αυτή του Εφετείου και το όλο περιεχόμενο της αποφάσεως προκύπτει, χωρίς αμφιβολία, ότι αυτό έλαβε υπόψη και το ως άνω πρακτικό του Π.Ο.Π.Κ. Επομένως, ο τέταρτος, εκ του άρθρου 559 αρ. 11 γ' Κ.Πολ.Δ., αντίθετος, λόγος αναιρέσεως, είναι αβάσιμος.-

Επειδή , ούτε από την παρ. 14 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. ούτε και από άλλη διάταξη ιδρύεται λόγος αναιρέσεως όταν το δικαστήριο της ουσίας δίκασε υπόθεση, υπαγομένη στην καθ' ύλη αρμοδιότητά του, κατά διαδικασία όμως διαφορετική από την προβλεπόμενη από το νόμο (ΑΠ 1596/2011, ΑΠ 1397/1991). Συνεπώς ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια ότι δίκασε την υπόθεση κατά τη διαδικασία του άρθρου 681 Δ Κ.Πολ.Δ. ενώ έπρεπε να δικάσει αυτή κατά την τακτική διαδικασία, είναι απαράδεκτος αυτά δε πέραν και ανεξάρτητα του ότι το Εφετείο όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της απόφασής του κατά τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης δεν εφάρμοσε τις περί τύπου διατάξεις με τις οποίες προβλέπονται ελάχιστα όρια χρηματικής ικανοποίησης.

Κατ' ακολουθίαν πρέπει ν' απορριφθεί η αναίρεση και να καταδικαστεί ο ανααιρεσείων στα δικαστικά έξοδα του ανααιρεσιβλήτου (άρθρα 183, 176 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 6 Ιουνίου 2011 αίτηση του Ευθυμίου Περσίδη του Κοσμά για αναίρεση της υπ' αριθ. 164/2011 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον ανααιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα του ανααιρεσιβλήτου τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2700) Ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε, στην Αθήνα, στις 3 Ιουνίου 2013.

Δημοσιεύθηκε, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 23 Ιουλίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πιστό Αντίγραφο
θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σημάνση
Αθήνα 29. ΙΑΝ. 2014
Γραμματέας

Σουλάκα Μαρία

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

